

Arrest

nr. 263 015 van 26 oktober 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 6 mei 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 26 april 2021 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat J. COPPENS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 april 2021 is verzoeker door de politie op heterdaad betrapt op inklimming in het havengebied.

Op 26 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die bij arrest nr. 263 014 van 26 oktober 2021 het beroep verwerpt.

Op 26 april 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens de beslissing houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies) aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van SPN-Kust op 25.04.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer:

Naam : M. voornaam : D. geboortedatum : (...)1988

geboorteplaats : Kastriot nationaliteit : Albanië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 26.04.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor indringing in het havengebied. (PV nummer BG.50.FO.001501/2021 van de politiezone van SPN-Kust.) Betrokkene werd aangetroffen in de haven van Zeebrugge, met de bedoeling illegaal in te schepen richting Verenigd Koninkrijk. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11.”

Met een schrijven van 30 juni 2021 brengt de gemachtigde van de staatssecretaris de Raad ter kennis van het feit dat verzoeker op 10 juni 2021 zonder verzet is vertrokken naar Albanië.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging, van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet en van het proportionaliteitsbeginsel.

“3.2.

In casu schendt de bestreden beslissing de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt :

[...]

En verantwoordt de periode van het verbod als volgt:

[...]

Deze motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen omdat zij steunen op een kennelijk verkeerde juridische kwalificatie en/of onjuiste gevolgtrekking op wettelijk vlak.

Verwerende partij motiveert niet waarom zij meent geen termijn voor het vrijwillig vertrek te kunnen toestaan.

De loutere vermelding van de rechtsgrond is geen afdoende motivering. De bestreden beslissing moet niet alleen de rechtsgrond vermelden maar ook de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen. Wat verwerende partij niet doet.

De verplichting tot uitdrukkelijke motivering beoogt niet de werkwijze en de organisatie van het bestuur, maar de bescherming van de bestuursde (GWH (Arbitragehof) 8 mei 2001, nr. 55/01, Belgisch Staatsblad 28 juni 2001; GWH (Arbitragehof) 18 oktober 2001, nr. 12 8/1, Belgisch Staatsblad 28 juni 2001) .

Schending van de motiveringsplicht en de rechten van verdediging.

De duur waarvoor de bestreden beslissing geldt is onevenredig.

Artikel 74/11, § 1, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.»

wat verwerende partij er toe verplicht om een specifieke motivering te geven voor de maximumperiode waarvoor de bestreden beslissing geldt (RVS 26 juni 2014, nr. 227.898). Wat zij niet afdoende doet.

Immers de ingeroepen motieven zijn niet draagkrachtig.

Verzoekende partij beweert niet dat zij ziek is of dat zij een gezinsleven in België heeft waardoor deze motieven van de bestreden beslissing volkomen irrelevant zijn voor de beoordeling van haar zaak.

Evenzeer zijn de daaruit genomen conclusie dat de bestreden beslissing de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd niet schendt totaal irrelevant.

Het motief of verzoekende partij de openbare orde schaadt, valt buiten de beoordelingsbevoegdheid van uw Raad omdat het een strafrechtelijke schuldvraag betreft die alleen door de strafrechter na een tegensprekelijk debat als bewezen kan worden beoordeeld.

Dit is nu niet het geval zoals verwerende partij in de bestreden beslissing zelf door haar woordkeuze «kan» aangeeft.

Het motief kan niet zonder bevoegdheidsoverschrijding worden weerhouden. De bevoegdheidsverdeling is van openbare orde.

Het ingeroepen motief schendt de openbare orde en kan de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

De verstreckende gevolgen van de duur van de bestreden beslissing nopen verwerende partij tot een zorgvuldige afweging (RW 20 januari 2014, nr. 117.188; RW van 19 februari 2014, nr. 119.120) terwijl hiervoor is aangetoond dat zij onredelijk streng dat wil zeggen onevenredig en ondeugdelijk oordeelde en daardoor artikel 74/11, § 1, al. 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 schendt.

Om dezelfde redenen is a fortiori een termijn van drie jaar voor het inreisverbod eveneens kennelijk buiten elke proportie.

Schending van het proportionaliteitsbeginsel.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd.”

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat de beslissing tot verwijdering van 26 april 2021 geen termijn voor vrijwillig vertrek toestaat, wat omstandig wordt toegelicht.

Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar proportioneel wordt geacht, met name omdat verzoeker op heterdaad is betrapt op indringing in het havengebied van Zeebrugge met de bedoeling illegaal in te schepen richting Verenigd Koninkrijk waardoor hij, gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hierbij wordt tevens gewezen op “het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde”. Daarnaast wordt nog gemotiveerd dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Verzoeker verklaarde immers geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben en geen medische problemen te hebben. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker tevens de schending aanvoert.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2 (...)

§ 3 (...)"

De Raad wijst erop dat artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet de gemachtigde oplegt de verwijderingsbeslissing met een inreisverbod gepaard te laten gaan, wanneer in deze verwijderingsbeslissing voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. *In casu* gaat het bestreden inreisverbod van 26 april 2021 gepaard met een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van dezelfde datum, die niet voorzag in een termijn voor vrijwillig vertrek omdat er een risico was op onderduiken en omdat hij niet meewerkte met de overheden. Het annulatieberoep tegen voormelde bevel om het grondgebied te verlaten is verworpen bij arrest nr. 263 014 en is bijgevolg definitief geworden. Deze vaststelling volstaat bijgevolg om het (verplicht) opleggen op zich van een inreisverbod te onderbouwen. Wat betreft het opleggen van het inreisverbod op zich kan verzoeker dan ook niet aannemelijk maken dat een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet zou voorliggen. Verzoeker gaat voorbij aan het motief dat aan de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan.

Verzoeker uit vervolgens kritiek op de motieven inzake de duur van het inreisverbod. Hij betoogt dat de motieven niet draagkrachtig zijn.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de duur van drie jaar het volgende gemotiveerd:

"Betrokkene is op heterdaad betrapt voor indringing in het havengebied. (PV nummer BG.50.FO.001501/2021 van de politiezone van SPN-Kust.) Betrokkene werd aangetroffen in de haven van Zeebrugge, met de bedoeling illegaal in te schepen richting Verenigd Koninkrijk. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart geen gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

In weerwil van verzoekers betoog kan uit de motieven worden afgeleid dat er rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan verzoeker en oordeelde de gemachtigde dat de duur van drie jaar proportioneel werd geacht. Er wordt ook opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821). Verzoeker maakt geen gewag van specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval waarmee de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden. In de mate verzoeker meent dat de gemachtigde diende te motiveren waarom niet voor een minder lange termijn voor het inreisverbod werd geopteerd, merkt de Raad op dat de gemachtigde niet is gehouden om te motiveren waarom geen kortere termijn werd gekozen. De gemachtigde dient de redenen te vermelden waarom hij voor een welbepaalde geldigheidsduur heeft geopteerd, zonder echter uitdrukkelijk te moeten aangeven waarom hij niet voor een langere dan wel kortere geldigheidsduur heeft gekozen. Er moet enkel blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.

Waar verzoeker meent dat de motieven inzake de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet relevant zijn, merkt de Raad op dat hij niet betwist, laat staan weerlegt dat hij geen gezinsleven heeft in België en geen medische problemen heeft.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de gemachtigde het motief inzake de openbare orde niet zou mogen hanteren en dat het uitsluitend aan de strafrechter zou toekomen om zich uit te spreken over een al dan niet gevaar voor de openbare orde. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker niet betwist dat hij op heterdaad werd betrapt op indringing van het havengebied van Zeebrugge met de bedoeling illegaal in te schepen richting Verenigd Koninkrijk. Vervolgens merkt de Raad op dat het vermoeden van onschuld verweerder niet belet om op grond van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De schending van zijn rechten van verdediging wordt niet aangetoond. In de mate verzoeker betoogt dat het inreisverbod is gestoeld op het feit dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te schaden, mist zijn betoog juridische grondslag. Zoals hoger al aangegeven, is het bestreden inreisverbod gestoeld op het feit dat in de verwijderingsbeslissing waarmee het inreisverbod gepaard gaat, geen termijn voor vrijwillig vertrek is voorzien. De wet laat toe om in deze gevallen aan het inreisverbod een duur van maximum drie jaar te verbinden. De gemachtigde verwijst in zijn motivering van de opgelegde duur van drie jaar wel naar het gegeven dat verzoeker door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te schaden, maar dit maakt slechts een specifieke omstandigheid van dit geval uit, waarmee de gemachtigde rekening heeft gehouden bij het bepalen van de specifieke duur van het inreisverbod. Er zijn ook nog andere motieven voor deze duur van drie jaar. Verzoeker weerlegt overigens niet dat hij op heterdaad werd betrapt en *“niet (heeft) getwijfeld om de openbare orde te schaden”* en toont niet aan dat het oordeel van de gemachtigde, die om de redenen van openbare orde heeft besloten tot een duur van drie jaar, disproportioneel zou zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Verzoeker maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat in deze zaak niet het geval is.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN